

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 47. S. Adalbertus in Bohemiam remissus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Herluinus electus Episcopus Camera-
 censis ab Archiepiscopo Remensi, Metro-
 polita suo, Arnulpho & Gerberto de
 possessione Sedis Remensis contendenti-
 bus, consecrari non potuerat; unde Ro-
 mam profectus, a Gregorio V. Papa Epi-
 scopus ordinatur. Idem in Synodo que-
 relas movit contra Optimates Bona Ec-
 clesie sue diripientes, atque a Papa epi-
 stolam mense Majo, hoc anno nongente-
 simo nonagesimo sexto datam, in quibus
 Pontifex reis poenas Ecclesiasticas com-
 minatur, obtinuit.

Sæculum X.
 A. C. 996.

tom. 9. Conc.
 p. 1245.

§. XLVII.

S. Adalbertus in Bohemiam remissus.

In illa Romana commoratione Impera-
 tor S. Adalbertum Pragensem, adhuc
 in Monasterio S. Bonifacii degentem sæ-
 pe vocabat, suo lateri adhærere volebat,
 ejusque colloquio familiari delectabatur.
 At Archiepiscopus Moguntinus antiquas
 querelas renovabat, quod Adalbertus,
 Suffraganeus suus, Ecclesiam Pragensem
 deseruisset, atque vehementissime urge-
 bat, ut eo reverteretur. Quin & in Syno-
 do a Papa congregata, postulatum suum
 Canonum auctoritate suffulcit, publice
 affirmans, æquum non esse, ut sola hæc
 Ecclesia suo Pastore privaretur. Tum
 in reditu in patriam constitutus per epi-
 stolas ad Pontificem datas instare non

Z z 3

cessa-

Sæculum X.
A. C. 996.

cessabat, donec tandem Papa, quod petebat, concessit. S. Adalbertum moestissimum, quod Monasterium dilectum relinquere cogeretur, & bene gnarum, quod in Bohemia operam & oleum perditurus esset, spes reficiebat, fore, ut Apostolatu inter Infideles externos defungi posset.

Igitur cum inter amaras lacrymas Monachis valedixisset, comitante Notchario, Episcopo Leodiensi, viro prudentissimo, Alpes superavit, atque confecto duorum mensium itinere Moguntiam pervenit, ubi Imperator ex Italia redux substiterat. Ibi S. Adalbertus iterum longo tempore moratus, non secus ac si Ottoni a cubiculis esset, diu noctuque in Palatio permanebat, sæpe Sancta libertate Principi dicere auditus: *Noli cogitare, te esse potentissimum Imperatorem, sed memineris, hominem te esse, moriturum, atque formosissimum hoc corpus in cineres & putredinem abiturum.* Nam Otto III. haud vulgari vir specie erat. Hoc fundamento posito S. Adalbertus Imperatorem docebat, præsentem vitam contemnere, Bona æterna anhelare, omnis generis operibus ad perfectionem perducentibus incumbere. Interim ipse Vir Sanctus humilibus actibus exercitabatur, in Palatio versantibus varia charitatis obsequia exhibebat, usque adeo
rebus

rebus abjectis delectatus, ut noctu eo Sæculum X.
rum ocreas & calceos purgaret, nescien- A. C. 996.
tium, a quo beneficium acciperent.

Illo etiam tempore in Franciam com-
migrans Sanctorum Sepulchra invisit.
Parisiis ad Sepulchrum S. Dionysii, Tu-
rone ad Sacra ossa S. Martini, & Floria-
ci ad Reliquias S. Benedicti oravit. In-
de ad Imperatorem reversus, cum Prin-
cipi vale supremum inter mutuos am-
plexus dixisset, viam, quæ ad suam Dicc-
cesim ducebat, cepit. Ecce vero, S. Adalber-
priusquam illuc pervenisset, fama affert, tus.
Bohemos odium, quo in Adalbertum fla-
grabant, exercuisse in ejus germanos,
omnesque trucidasse. Sex fratres fue-
rant Adalberto, natu minimus, nomine
Gaudentius ipsum in itinere comitaba-
tur, natu maximus cum Duce Poloniæ
militabat sub Imperatoris signis, quatuor
reliqui in Bohemia remanserant, iisque
Incolæ fidem juraverant. Sed cum San-
cto Missæ Sacrificio in quadam urbe,
quæ *Lubic* dicebatur, interessent, Festum
S. Wenceslai celebrantes, irrumpunt in *Chro. Mag-*
Ecclesiam perfidi, jugulant obvios quos- *deb. 995.*
que, nulli sexui parcunt, & quatuor
Adalberti fratribus ante aram cervices
amputant. Tum, civitate incensa, in-
genti præda onusti recedunt.

S. Episcopus comperta suorum strage
ad Boleslaum Ducem Poloniæ, apud

Z z 4 quem

Sæculum X.
A. C. 996.

quem frater ejus primogenitus merebatur, se contulit, rogavitque, ut Nuncios in Bohemiam mitteret, qui explorarent, an ipsum redeuntem recepturi essent. Illi respondent: *Nos peccatores sumus pervicacissimi, ipse vero Vir Sanctus & amicus Dei, non possumus pacem sperare. Verum, quid rei est, quod iterum ad nos redire cupiat, toties profugus? fallere incautos vult Adalbertus, & sub pulchro Charitatis nomine fratrum suorum necem ulcisci. Nolumus hunc virum recipere.* Quo responso accepto Adalbertus conscientiam suam levatam credidit, si gregem rebellem desereret, atque ad conversionem Infidelium animum adjecit. Cum deinde deliberasset, quo conatus suos verteret, in Borussiam ire constituit, conterminam & Duci Poloniæ magis cognitam provinciam. Itaque conscensa nave cum triginta militibus, quos ad præsidium Dux dederat, primo Gedanum appulit; ubi magnum Catechumenorum numerum baptizavit, tum Missa celebrata, & Sacra Communione Neobaptizatis data, reliqua, quæ de Eucharistia supererant, servavit, periclitantibus, tanquam Viaticum, præbenda. (*)

§. XLVIII.

(*) Inde contra Protestantes Ecclesiæ consuetudo probatur.

§. XLVIII.

Sæculum X.
A. C. 996.*Martyrium S. Adalberti.*

Altera die, postquam iis valedixisset, mari se commisit, atque diebus aliquot navigando consumptis, e navigio, quod cum militibus remisit, in proximum litus descendit, & neminem nisi duos monachos retinuit, quorum alter, Ordine Presbyter, Benedictus vocabatur, alter Gaudentius erat, ipsius minor natu frater.

Parvam Insulam, quam amnis circumfluebat, ingressos, & magna fiducia Jesum Christum prædicantes, Insulæ Domini supervenientes, pugnis contusos ejecerunt. Unus Barbarorum arrepto cimbæ remo S. Adalbertum Psalmos canentem inter scapulas grandi ictu feriit. Cecidit e manibus liber, & ipse pronus corruit, Deum benedicens in hæc verba: *Gratias tibi ago, Domine! quod saltem ictum unum pro illo sustinui, qui pro me crucifixus est.* Tum ad adversam fluvii ripam transiens, ibi die Sabbati mansit, & cum sub noctem proximi pagi præcipuus S. Virum eo deduxisset, undique agrestes concurrunt incondito clamore, ut viderent, quid de eo decerneretur, & aperto rictu, quasi advenam devoraturi, circumstant. Interrogatus, quis esset, & quare venisset, respondit: *Sum*

Z. z 5 *natio-*